KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE

af 16. april 2014

om overførsel af tildelte enheder til partskontoen i Finlands Kyotoregister

(meddelt under nummer C(2014) 2475)

(2014/224/EU)

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Rådets beslutning 2002/358/EF af 25. april 2002 om godkendelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og om den fælles opfyldelse af forpligtelserne i forbindelse hermed [1], særlig artikel 3, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Kommissionens beslutning 2006/944/EF [2] fastsætter emissionsniveauerne for henholdsvis Unionen og dens medlemsstater for den første forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen.

(2) Kommissionens afgørelse 2010/778/EU [3] ændrer beslutning 2006/944/EF ved fastlæggelse af de endelige respektive emissionsniveauer, der tildeles Unionen og hver enkelt medlemsstat, og fastsætter, at den endelige aritmetiske forskel på 19 357 532 ton kuldioxidækvivalent mellem Unionens emissionsniveauer og summen af medlemsstaternes emissionsniveauer udstedes af Unionen som tildelte enheder. Afgørelsen fastsætter desuden, at der overføres fem millioner af disse tildelte enheder fra Unionens register til partskontoen i Danmarks Kyotoregister.

(3) I forbindelse med vedtagelsen af afgørelse 2010/778/EU blev det anerkendt, at overførslen af de fem millioner tildelte enheder til Danmark ikke berører ejerskabet til Unionens tilbageværende aritmetiske overskud.

(4) I Durban vedtoges i december 2011 på den 17. partskonference under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (»UNFCCC«) beslutning 2/CMP.7 fra partskonferencen, der tjener som partsmøde under Kyotoprotokollen (»Durbanbeslutningen«). Denne beslutning fastsætter opgørelsesregler for arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug (»LULUCF«) for endnu en forpligtelsesperiode i henhold til Kyotoprotokollen til UNFCCC (»Kyotoprotokollen«).

(5) Durbanbeslutningen afviger betydeligt fra de tidligere opgørelsesregler, der blev aftalt under Kyotoprotokollen for den første forpligtelsesperiode. Beslutning16/CMP.1 fra partskonferencen, der tjener som partsmøde under Kyotoprotokollen, blev vedtaget på den 11. partskonference under UNFCCC-mødet i Montreal i december 2005, og den fastsætter grænser som omhandlet i bilaget til den beslutning, hvad angår parternes forpligtelser i den første forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen. Hertil kommer, at beslutning 16/CMP.1 fastsætter, at parterne kan overskride disse grænser ved at kompensere nettoemissioner (debits) hidrørende fra skovplantning, genplantning af skov og skovrydning i henhold til artikel 3, stk. 3, i Kyotoprotokollen, ved hjælp af nettooptag (credits) hidrørende fra skovbrugsaktiviteter i henhold til artikel 3, stk. 4, i Kyotoprotokollen. Denne opgørelsesregel omtales almindeligvis som kompensationsreglen. Durbanbeslutningen indeholder ikke en sådan kompensationsregel for den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen.

[1] EFT L 130 af 15.5.2002, s. 1.
[2] EUT L 358 af 16.12.2006, s. 87.
[3] EUT L 332 af 16.12.2010, s. 41.

(6) Ved Durbanbeslutningens opgørelsesregler fastsættes der en grænse for anvendelsen af credits hidrørende fra skovbrugsaktiviteter for at tage hensyn til en modvirkningsforpligtelse i den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen. Ifølge denne beslutning kan en part ikke bruge flere credits hidrørende fra skovbrugsaktiviteter, end hvad der svarer til 3,5 % af den pågældende parts emissioner, eksklusive LULUCF, i referenceåret eller perioden til opfyldelse af modvirkningsforpligtelsen.

(7) De ændringer af LULUCF-opgørelsesreglerne, som er fastsat ved Durbanbeslutningen, har betydelige konsekvenser for den måde, hvorpå parterne opgør LULUCF-aktiviteterne i den anden forpligtelsesperiode. På grund af de geografiske forskelle for arealernes vedkommende og de meget forskelligartede nationale forhold på dette område er der også store forskelle på konsekvenserne i de enkelte medlemsstater. Durbanbeslutningen omfatter ingen kompensationsregel, og det har konsekvenser for parternes opfyldelse af deres forpligtelser i den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen. Dette gælder navnlig lande med store skovområder, da betingelserne i LULUCF-sektoren varierer fra det ene land til det andet.

(8) Rådet anerkendte i sine konklusioner af 9. marts 2012 konsekvenserne af ændringer af kompensationsopgørelsesreglen for den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen og erkendte »de særlige forhold, som gør sig gældende i lande med store skovområder, især hvad angår de begrænsede muligheder for at dække emissioner fra skovplantning, genplantning af skov og skovrydning med stigende brug af skovforvaltningsdræn«. Samtidigt opfordrede Rådet Kommissionen til »at undersøge mulighederne for at finde en tilfredsstillende løsning og samtidigt sikre miljøintegriteten«.

(9) Den specifikke situation i lande med store skovområder anerkendtes også af Rådet i 2012 i forbindelse med den proces, der førte frem til vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 529/2013/EU af 21. maj 2013 om regnskabsregler vedrørende drivhusgasemissioner og -optag i forbindelse med aktiviteter, der vedrører arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug, og oplysninger om handlingsplaner, der vedrører disse aktiviteter ([1]), som det fremgår af henvisningen til miljøforholdene i lande med store skovområder i præamblen til denne afgørelse.

(10) Finland har flere gange udtrykt bekymring med hensyn til landets *debits* hidrørende fra afskovning i LULUCF-sektoren som følge af ændringen af kompensationsreglen i Durbanbeslutningen. Det lader til, at Finland berøres af anvendelsen af Durbanbeslutningen på en specifik og enestående måde. Ifølge de nuværende vurderinger er Finland det eneste land, for hvilket den årlige grænse på 3,5 % ville betyde, at det ikke kan dække sine debits hidrørende fra skovplantning, genplantning og skovrydning med credits hidrørende fra skovbrugsaktiviteter ved opgørelsen af sine forpligtelser i den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen.

(11) For at tage hensyn til Finlands særlige og enestående situation bør Unionen til Finland overføre en samlet mængde, som ikke overstiger ti millioner tildelte enheder, fra det aritmetiske overskud, der er fastsat ved beslutning 2006/944/EF som ændret ved afgørelse 2010/778/EU. Denne samlede mængde skal ene og alene anvendes som en engangskompensation til Finland for konsekvenserne af ændringen af kompensationsreglen i det omfang, dette er nødvendigt for at landet kan opfylde sine forpligtelser i den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen.

(12) Denne overførsel bør foretages hurtigst muligt og inden udløbet af true up-perioden i den første forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen under hensyntagen til tilgængeligheden af tildelte enheder i Unionens register og efter løsning af spørgsmålene om forpligtelsen vedrørende Kroatien som omhandlet i protokollen om visse ordninger vedrørende en eventuel engangsoverførsel til Republikken Kroatien af tildelte enheder udstedt under Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer samt den dertil knyttede kompensation ([2]).

(13) Finlands anvendelse af disse tildelte enheder må ikke overstige omfanget af credits hidrørende fra skovbrugsaktiviteter i Finland, som ikke er godkendt i henhold til punkt 13 i bilaget til Durbanbeslutningen. Kommissionen har taget behørigt hensyn til Finlands forpligtelse til at annullere enhver tildelt enhed, der måtte restere af denne overførsel, ved udgangen af den anden forpligtelsesperiode.

([1]) EUT L 165 af 18.6.2013, s. 80.
([2]) EUT L 112 af 24.4.2012, s. 92.

(14) Foranstaltningerne i denne afgørelse er i overensstemmelse med udtalelse fra Udvalget for Klimaændringer —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

1. Der stilles maksimalt ti millioner (10 000 000) af de tildelte enheder, som er omhandlet i artikel 2 i beslutning 2006/944/EF, til rådighed for at gøre det muligt for Finland at opfylde sine forpligtelser i den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen.

Den centrale administrator for Unionens register overfører hurtigst muligt og inden udløbet af true up-perioden i den første forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen en samlet mængde, som ikke må overstige ti millioner (10 000 000) af disse tildelte enheder til partskontoen i Finlands Kyotoregister.

2. Den overførsel, der er omhandlet i stk. 1, foretages under hensyntagen til tilgængeligheden af tildelte enheder i Unionens register og efter løsning af spørgsmålene om forpligtelsen vedrørende Kroatien som omhandlet i protokollen om visse ordninger vedrørende en eventuel engangsoverførsel til Republikken Kroatien af tildelte enheder udstedt under Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer samt den dertil knyttede kompensation.

Artikel 2

Denne afgørelse er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. april 2014.

På Kommissionens vegne
Connie HEDEGAARD
Medlem af Kommissionen